

indføre, over paa dette Omraade. Fra Højre har man betvivlet dette, fra anden Side er det gjort gældende, at det er for lidt, man lægger over paa denne Skat, ja, baade Socialdemokraterne og det radikale Venstre synes egentlig kun at kunne gaa med til at fremme Lovforslaget om Formue- og Indkomstskat. Jeg vil til de sidste sige, at jeg er en Tilhænger af den direkte Beskatning. Lad være, at det er ud fra ideelle Synspunkter, men jeg gaar ud fra, at kan man paa det kommunale Omraade lægge en saa stor Del af den fælles Byrde i Kommunerne over paa den direkte Beskatning, vil man ogsaa kunne gøre det i højere Grad, naar det gælder Statens Indkomster. Jeg synes, at det er et udmærket Princip, at vi alle Vegne skulle vide, hvad vi yde til de Formaal, vi ville være med til at fremme. Man ved slet ikke, hvad man yder ved den indirekte Beskatning, og den indirekte Beskatnings Tilhængere hente i Virkeligheden deres væsentligste Begrundelse for Opretholdelsen af denne Art Skatter derfra, at Folk mærke dem ikke. Men er det i Virkeligheden sundt, at man ikke mærker, at man udreder Skat? Jeg tror det ikke.

Men lad mig saa tilføje, at skal Skatten virke saaledes, at dens Formaal opnaas, maa den være ordnet saaledes, at man bliver klar over, at vil man opnaa noget, koster det noget, at man skal ofre noget for at faa det gode, man faar. Men saa skulle vi ret langt ned med de direkte Skatter. Jeg kommer her til at tænke paa en Udtalelse, som faldt forleden fra det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), hvori han gjorde opmærksom paa, at den her foreslaaede Forhøjelse af Indkomstskatten vilde rammé saa langt ned, at den naaede ned i de Klasser, hvor en Tiøre spillede en Rolle. Nu vil jeg antage, at det er at stille Sagen lidt paa Spidsen. Men hans Mening var altsaa, at Skatten vilde rammé saa langt ned, at selv meget smaa Beløb kunde mærkes. Saaledes skal det ogsaa være. Det kan ikke være sundt, at den største Del af Skatteyderne intet bidrager til de Formaal, som ogsaa komme dem til gode, det vilde være at sætte Tingene paa Hovedet, tror jeg. Vi kunne ikke naa helt til Bunds, men det bør være saadan, at et Flertal af Skatteydere altid kan mærke — mærke i Forhold til deres Evne, mener jeg —, at det koster noget at opnaa de Goder, de gerne ville have Del i. Altsaa, ud fra den Betragtning er jeg en Tilhænger af direkte Beskatning. Og lad mig

føje til her, at jeg er meget glad over den Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), og som gik ud paa, at man maatte ikke vente, at vi vilde gaa med til at lægge en stor Del af de Indkomster, vi ved Skatterne skulde opnaa, fra Indkomst- og Formueskatten over paa den indirekte Beskatning. Jeg er glad over den Udtalelse, for jeg tror ikke, at Vejen gaar i den Retning.

Med Hensyn til at vælge en anden Vej end den direkte Beskatning vil jeg gøre opmærksom paa et Forhold, der her spiller en Rolle. Det er ikke saa mange Aar, siden vi gennemførte den første virkelige direkte Beskatning. Vi havde nok tidligere en saadan, men det var ikke i den Grad en direkte Beskatning som den, man naaede til ved Indførelsen af Formue- og Indkomstskatten. Men vi gennemførte den paa et Grundlag, som er alt andet end retfærdigt. Der har været talt om her, og jeg nævnede allerede før et Moment, vi ikke havde taget Hensyn til, nemlig selve Skatteevnen, for den Ting er given, at selv indenfor de enkelte Landsdele, selv indenfor København eller Byerne eller Landet, fastsættes Skatteevnen virkelig ikke ved et Beløb paa, lad mig sige, 2,000 Kr. — det er ligegyldigt, hvilket jeg nævner, naar det da ikke er af de allerstørste —, for der kan være Forhold indenfor Familierne, Børneantallet f. Eks., der her ere afgørende. Selv om vi have fastsat et Fradrag, er dette Fradrag dog saa lille, at det ikke opvejer eller neutraliserer den Del af Indkomsten, som det koster at opføde Børnene og lade dem deltage i den fornødne Undervisning og Uddannelse, for saa vidt denne er af almindelig Art.

Og der er et andet Forhold her, som jeg ikke kan undlade at gøre opmærksom paa, idet jeg ogsaa tillægger det stor Betydning. Det er, at det er ikke den virkelige Indkomst, som Folk i det hele svare Skat af. Der er enkelte Indkomster, som rammes fuldt ud, men en meget stor Del af dem rammes ikke fuldt ud. Det har været nævnt af adskillige ogsaa under denne Forhandling, at et saadant Forhold eksisterer. Det ærede Medlem fra Bjerre, mit Partis Ordfører, var ogsaa inde derpaa. Han udtalte som sin Opfattelse — og det glæder mig, hvis det er sandt, og jeg tror, det er sandt, da han har Erfaring paa dette Omraade —, at vi her vare i Fremgang, vi fik stadig mere og mere de virkelige Indkomster frem. Jeg tror, han